

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
29.K.34.567/2015/16.

ÉRKEZETT		2016 JÚL 13.	
Ikt.szám:			
PF:		CC:	

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a dr. Rádi Péter Pál ügyvéd (1132 Budapest, Váci u. 30.) által képviselt **EOS FAKTOR Magyarország Zrt.** (1132 Budapest, Váci út 30.) felperesnek, a dr. Dudás Gábor ügyvéd (1011 Budapest, Iskola u. 38-42. A. ép. I/6.) által képviselt **Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság** (1125 Budapest, Szilágyi Erzsébet fasor 22/C.) alperes ellen, adatvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálatára indult perében meghozta a következő

Í T É L E T E T.

A bíróság az alperes 2015. november 2-án kelt NAIH/2015/81/26/H. számú határozatát hatályon kívül helyezi és az alperest új eljárásra kötelezi.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000,- (harmincezer) Ft perköltséget.

Kötelezi a bíróság a pereszes alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg Fülöp Tamás Miklós tanú (2230 Gyömrő, Liszt Ferenc u. 33. II. ép. 1/A.) részére 3600,- (háromezer-hatszáz) Ft tanúdíjat.

A kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Az alperes panaszbejelentések nyomán a felperessel és az EOS KSI Magyarország Inkasszó Kft-vel szemben adatvédelmi hatósági eljárást indított. Az alperes az eljárás során a felperestől nyilatkozatokat és iratokat szerzett be, továbbá 2013. március 20-án helyszíni ellenőrzést tartott. Az alperes a 2013. június 14-én kelt NAIH-6254-18/2012/H. számú határozatával az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Infotv.) 61. § (1) bekezdés b), c) és f) pontjai alapján a

felperest jogellenes adatkezelés miatt 6.000.000,- Ft adatvédelmi bírság megfizetésére kötelezte, egyidejűleg a felperes által végzett jogellenes adatkezelést megtiltotta, a felperest felszólította arra, hogy ennek az alábbi módon tegyen eleget: 1. törölje valamennyi, adósnak nem minősülő - a céggel a követelés alapjául szolgáló szerződéses jogviszonyban nem álló - harmadik személyek személyes adatait (név, telefonszám, lakcím) a követeléskezeléshez alkalmazott belső szoftverből; 2. eljárásrendjét az Infotv.-nek megfelelően alakítsa át annak biztosítása érdekében, hogy a jövőben ne kezeljen az 1. pontban megjelölt személyi körrel személyes adatokat. A határozat végrehajtásáról annak kézhezvételétől számított 30 napon belül értesítse a hatóságot. Határozata indokolásában kiemelte, hogy a felperesnek az a kialakított eljárási gyakorlata, hogy amennyiben az adóst a megadott telefonszámán nem éri el, vagy az adós nem együttműködő, akkor nyilvános telefonkönyvből úgy keres az adóshoz elérhetőséget, hogy vele jogviszonyban nem álló harmadik személyeket - szomszéd, rokon, falubeli (a követeléssel mint alapüggyel semmilyen szempontból kapcsolatba sem hozható személyek) - felhív. A telefonhívások során az elektronikus nyilvántartásában a követeléskezelő szoftverben, mégpedig az adott adósról vezetett oldalon belül, az adósról vonatkozó információk közötti időrendi sorrendben rögzíti, hogy feltünteti a hívott telefonszámot, a hozzá tartozó nevet, akivel beszélgetést folytatták, a beszélgetés lényegét, „eredményét”. A felperes az adósokkal és a harmadik személyekkel folytatott telefonhívások lebonyolítására az EOS KSI Kft.-vel közösen call centert üzemeltet több mint 40 fős létszámmal. A rendelkezésre álló iratok, nyilatkozatok és az adatkezelési gyakorlat alapján megállapítható, hogy a felperes nem csupán egy-egy esetben, hanem rendszeresen, üzemszerűen, eljárásának menetébe beépítve végzi ezt az adatkezelést, felveszi a kapcsolatot harmadik személyekkel, adataikat rögzíti, szoftverjén keresztül felhasználja. A hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 215/B § (4) bekezdésére hivatkozva hangsúlyozta, hogy a harmadik személyek adatainak, hangfelvételeinek rögzítését a Hpt. nem teszi lehetővé. A felperes nyilvános adatokat, telefonkönyvben megjelölt név- és elérhetőségi adatokat használ fel annak érdekében, hogy a követelések behajtásának eredményességét növelje. Méltányolható a követeléskezeléssel foglalkozó cégeknek az az üzleti érdeke, hogy a nem fizető adós embereket rábírják arra, hogy tartozásukat rendezzék és kötelezettségeiket teljesítsék, azonban ezen cél eléréséhez csak olyan eszközöket, módszereket alkalmazhatnak, amelyek nem járnak a magánélet, személyiségi jogok aránytalan korlátozásával, zavarásával. A követelés jogosultja a hozzá az alapkövetelésből jutott személyes adatokat felhasználhatja arra, hogy az adóst a követelés megfizetésére felhívja, nem kapcsolhatja azonban össze ezen adatokat az adós környezetében élő más személyek személyes adataival. A fentiekre figyelemmel a felperessel jogviszonyban nem álló harmadik személyek személyes adatainak kezelése az Infotv. 4. § (1)-(2) bekezdéseibe ütközik, ezért jogellenes adatkezelésnek minősül. Arra a következtetésre jutott, hogy amennyiben a felperes a nyilatkozata szerint a körülbelül 800.000 folyamatban lévő követeléskezelési ügyben ügyenként csak egy harmadik személy adatait kezeli, akkor is több százezer a jogellenes adatkezeléssel érintettek száma tekintettel arra, hogy több, az eljárás során vizsgált ügyben nem csupán egy, hanem 3-4, vagy ennél több harmadik személy adatát kezelték, alapos okkal feltételezhető, hogy a jogsértéssel érintettek száma a 800.000 főnél jóval magasabb. A felperes nem tett eleget a törlési kötelezettségének, megsértve az Infotv. 14. § c) pontját. Minden adatkezelő kötelezettsége, hogy amennyiben az érintett kéri, a jogszabályban elrendelt adatkezelések kivételével az érintett kérésének megfelelően törölje az általa kezelt személyes adatokat. Az Infotv. 6. § (5) bekezdése nem nyújt jogalapot a harmadik személyek személyes adatainak kezeléséhez. A felperes állításával ellentétben a hatóság rendelkezésére bocsátott belső eljárási rendekben leírtak nem teljesen

fedik a valós adatkezelési gyakorlatot és nem nyújtanak garanciát az érintettek Infotv. 20. §-ban megjelölt jogainak érvényesítéséhez. Az Infotv.-ben rögzített jogok érvényesítésének elősegítése érdekében szükséges a szabályzatok módosítása, kiegészítése. A fentiekre tekintettel az Infotv. 4. § (1)-(2) és (4) bekezdésének, az 5. § (1) bekezdésének, a 14. § c) pontjának, a 20. § (1)-(2) bekezdésének és a 66. § (1) és (4) bekezdésének megsértése miatt kötelezte a felperest adatvédelmi bírság megfizetésére, továbbá felszólította a jogellenesen kezelt adatok törlésére, valamint az adatkezelési gyakorlata Infotv.-ben foglaltaknak megfelelő átalakítására. A bírság kiszabása során figyelembe vette az ügy összes körülményét, a jogsértés súlyát, az eljárás alá vont cég gazdasági súlyát. Bírságnövelő tényezőként értékelte, hogy a jogsértés jelentős súlyú, a felperes által végzett adatkezeléssel érintettek köre igen széles. Kisebb mértékben növelte a bírság összegét az, hogy a felperes az adatkezelését érintő változásokat, az adatkezeléssel érintettek teljes körét az adatvédelmi nyilvántartásba nem jelentette be. Enyhítő körülményként került értékelésre, hogy a felperes az eljárás során törölte azon adatokat, melyekről maga is elismerte, hogy jogellenesen kerültek rögzítésre. Hivatkozott többá az Infotv. 61. § (1) bekezdésének f) pontjára és a (3)-(4) bekezdésekre.

A felperes keresetet terjesztett elő az alperes előző bekezdésben megjelölt közigazgatási határozatának bírósági felülvizsgálata iránt. Elsődlegesen a határozat hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését, másodlagosan a bírság mérséklését kérte. Perköltséget igényelt. Előadta, hogy az alperes megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (Ket.) 3. § (2) bekezdésének b) pontjában és az 50. §-ában foglalt kötelezettségeit. A határozati döntéseket az alperes nem indokolta a vonatkozó törvényben meghatározottak szerint, a tényállást hibásan állapította meg, azt hibásan értékelte és a jogszabályokkal összhangban nem álló szankciót alkalmazott. A határozatban tett megállapítások részben tévesek és alaptalanok. A tevékenysége során harmadik személyeknek nem küld SMS-t. A Hpt. 51. § (1) bekezdés c) pontja egyértelműen rögzíti, hogy a követelés behajtása olyan legitim cél, amely felhatalmazza a pénzügyi intézményt arra, hogy banktitoknak minősülő adatokat harmadik személyek részére a szükséges mértékben kiadjon. A követelés jogosultja a hozzá az alapkövetelésből jutott adatokon túlmenően valamennyi jogszabályi rendelkezésre álló adatot és nyilvántartást felhasználhat arra, hogy az adóssal kapcsolatba lépjen és őt a követelés megfizetésére felhívja. Az alperes számára a helyes és valós tényállás megállapítására a belső ügykezelési szoftveréből könnyen kinyerhető lett volna bármilyen statisztikai adat, így a harmadik személyek adatkezelésére vonatkozó riport is, azonban az alperes az eljárás során ilyen vonatkozásban sem nyilatkozatot, sem információközlést nem kért a társaságtól, ezért a tényállás körében az általa tett megállapításokat nem lehet figyelembe venni. A Hpt. 215/B §. (4) bekezdése nem tesz különbséget adós vagy harmadik személyek által kezdeményezett hívások között. A Hpt. nem határozza meg az ügyfél fogalmát az adóssra leszűkítve, viszont más hatóságok gyakorlata miatt a panaszkezelési szabályzat vonatkozásában ügyfélnek kell tekinteni az adóson kívül minden olyan személyt, aki a társaság eljárásával kapcsolatban panaszt tett vagy kifogást emel. Tévesen állapította meg az alperes, hogy a társaság harmadik személyek hangfelvételeinek rögzítésére nem jogosult. Nem felel meg a tényeknek az a megállapítás sem, hogy a társaság nevében telefonáló személy önmagát hivatalos személynek, barátnőnek, vagy ismerősnek adná ki és így kívánná megszerezni a személyes adatokat. Téves az a jogszabályi értelmezés is, amely szerint a felhívott részére nem adhat megfelelő tájékoztatást a hozzájárulás megadásának eldöntéséhez, figyelemmel a Hpt. 51. § (1) bekezdésének c) pontjára. A célhoz kötöttség és szükségesség elvének is megfelel a társaság adatkezelése, tekintettel arra, hogy a követelés behajtási tevékenységet szabályozó PSZÁF

ajánlásban előírt kötelezettség (fokozatosság elve), valamint az adós által szerződésben vállalt kötelezettség érvényesítése körében jár el, az adatokat kizárólag a kapcsolatfelvételhez szükséges módon és mértékig gyűjti, kezeli. Megállapítható az is, hogy a kapcsolatfelvétel sikeressége nem elsősorban a társaság, hanem döntően az adósok pénzügyi értéke. Téves az az alperesi megállapítás is, hogy a kintlévőség jogi úton történő érvényesítéséhez a lakcímadatakat közhiteles nyilvántartásban szereplő adatokkal kellene igazolni. Az Infotv. rendelkezései alapján az érintett hozzájárulása esetén személyes adatok kezelhetők, ezért a hozzájárulás megléte esetén jogellenes adatkezelésről nem beszélhetünk. Általánosan nem jelenthető ki az, hogy az érintett megfelelő tájékoztatása lehetséges volt-e vagy megadásra kerülhetett-e, ezt csak a konkrét ügyben, az adott ügy eseti körülményeinek megvizsgálásával állapíthatta volna meg az alperes. Nem fogadható el a PSZÁF felügyeleti intézkedésére történő hivatkozás, mert az kizárólag a Cofidis Zrt.-re vonatkozik, másrésztől követeléskezelés esetén már nem beszélhetünk fogyasztóról. A panaszkezelési előírásokat és az Infotv. alapján egyértelmű, hogy beazonosíthatatlan kérelmeket a társaság érdemben nem vizsgálhat meg. A helyszíni ellenőrzést követően érkezett alperes által hivatkozott panaszbeadványokkal kapcsolatban hangsúlyozta, hogy ilyen, szabályos eljárás keretében ki nem vizsgált homályos utalások nem képezhetik a határozat indokolásának részét. A határozat előzményét képező három panasz közül egy nem az alperes hatáskörébe tartozott, kettő esetében pedig a bepanaszolt magatartások egy részét a társaság nem követte el. Az adatkezelési gyakorlat és az azt szabályozó belső leírások a vizsgált időszakban változtak és az alperes részére a vizsgálat megkezdésének időpontjában hatályos szabályozások kerültek átadásra. Az alperes nem tárta fel a tényállást a társaságnál érvényes belső szabályzati előírások körében sem, mert az adatok törlése, helyesbítése iránti kérelmeket az Adatvédelmi Szabályzat tartalmazza. Az alperes a bíróság összegének meghatározásakor nem az Infotv. 61.§ (4) bekezdésében foglalt körülmények mérlegelésével járt el, így a bíróság kiszabása is törvénysértő. Az alperes a határozatot az ügyek általa tévesen becsült számára alapította, mely súlyosan sértette a Ket. szabályait. Nem vette figyelembe, hogy a jogsértéssel érintett adatkezelések köre nem széles, a kezelt 800.000 ügyből összesen három panasz érkezett az alpereshez. A három panaszból egy hatáskör hiánya miatt nem volt elbírálható, kettő pedig tévesen igazolható valótlanságot tartalmazott (fenyegető SMS küldése). A társaság tevékenysége során a szektorban általános gyakorlat ellenére külön hatósági felhívás nélkül módosította a belső szabályait, a társaság végig együttműködött az alperessel.

A felperes keresete nyomán eljáró Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 15.K.32.393/2013/11. (továbbiakban: új eljárásra kötelező ítélet) ítéletével az alperes 2013. június 14-én kelt NAIH-6254-18/2012/H. számú határozatát hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte. Az új eljárásra kötelező ítélet szerint az alperesnek a bíróság által kifejtettekre figyelemmel a tényállást a megalapozott döntéshozatalhoz szükséges mértékben fel kell tárnia. A felperes tekintetében elkülönített vizsgálat alapján kell állást foglalni arról, mely adatkezelési gyakorlat, tevékenység róható a felperes terhére. Nem mellőzhető a felperes Adatvédelmi Szabályzatának értékelése sem a vizsgált szempontok szerint. A bíróság kiszabása körében pontos adatok beszerzésével kell meghatározni a jogsértéssel érintettek körének nagyságát.

Az alperes az új eljárás lefolytatása során a bíróság által az új eljárásra kötelező ítéletben foglaltak teljesítése érdekében az Infotv. 60. § (4) bekezdése alapján hivatalból új adatvédelmi hatósági eljárást indított. Az új eljárás során vizsgált adatkezelési időszak megegyezett az első eljárás során vizsgált időszakokkal.

Az alperes az új eljárásban hozott 2015. november 2-án kelt NAIH/2015/81/26/H. számú határozatával az Infotv. 61. § (1) bekezdés c) és f) pontjai és 61. § (2) bekezdése alapján a felperest jogellenes adatkezelés miatt 4.500.000,- Ft adatvédelmi bírság megfizetésére kötelezte, egyidejűleg megtiltotta a felperesnek, hogy a jövőben „szomszédolási” vagy „szomszédhívási” gyakorlatot végezzen és kezelje az adósnak nem minősülő harmadik személyek személyes adatait.

Az új eljárásban tisztázandó kérdések feltárása érdekében az alperes 2014. július 23-án helyszíni szemlét végzett, ennek során azoknak a harmadik személyeknek a számáról, akiktől a vizsgált cégek az első határozatok kézhezvételét követően szerezték be az adatkezelési hozzájárulást, kimutatás készült. Az átadott statisztikai kimutatás szerint a felperes az első határozat kézhezvételét követően 14.476 személytől szerzett be utólagos adatkezelési hozzájárulást. A vizsgált cégek nyilatkozatai szerint a két cég követeléskezelő szoftveréből kb. 24.000 harmadik személy személyes adatait törölte, cégenkénti adatokkal nem rendelkeztek.

Tekintettel arra, hogy az alperesi hatóság a jogosulatlan adatkezeléssel érintett személyek pontos számát a felperestől nem tudta beszerezni, ezért a felperes és az EOS Kft. által kezelt adatállomány szakértői vizsgálatát tartotta szükségesnek.

A NAIH -1610-6/2014/H számú kirendelés alapján készült 2014. augusztus 29-én kelt szakértői vélemény nem tudta tisztázni, hogy a vizsgált cégek adatbázisa elkülönítlen működött-e informatikai szempontból. Az igazságügyi szakértő 2015. február 28-án kelt szakértői véleménye szintén nem tartalmazott cégenkénti megállapításokat, adatokat, ezért az alperes NAIH/2015/81/18/H számú végzésével a szakértőt a kirendelése alól felmentette.

A döntéshozatalhoz szükséges adatok megállapítása érdekében az alperesi hatóság NAIH/2015/81/19/H számú végzésével új igazságügyi szakértőt rendelt ki.

Az új szakértő által készített, 2015. szeptember 15-én kelt szakértői vélemény alapján az alperesi határozat megállapította, hogy a második szakértői vizsgálat megállapította a két vizsgált cég vonatkozásában a közös adatbázis használatot, azonban az szakértői vizsgálattal sem volt megállapítható, hogy a közös adatbázisban szereplő 2945 szomszéd és 493 harmadik személy név és telefonszám adatai közül mely adatnak adatkezelője a felperes. A jogsértéssel érintettek cégenkénti pontos száma sem volt megállapítható sem a felperes adatközlés alapján, sem a szakértői vizsgálat eredményeként.

Az alperesi hatóság fentiekre tekintettel megállapította, hogy a vizsgált cégek közösen használták az adatbázist, ezért együttes/párhuzamos adatkezelőnek minősültek és emiatt nincs relevanciája annak, hogy a közös adatbázisban szereplő adatokat ki rögzítette, az egyes adatkezelési műveleteket ki végezte, mert mindkét cég felelős az egész adatbázis kezeléséért.

A bírság kiszabása során az alperes a jogsértéssel érintettek számát vette figyelembe, így azt, hogy a jogellenes adatkezelés több ezer főt érintett, ebből a felperes 14.476 harmadik személyt érintő esetet maga is elismert, ezért az Infotv. 61. § (3) bekezdése alapján kiszabható bírságösszeget az Infotv. 61. § (4) bekezdése alapján mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg.

Az alperesi határozat ellen felperes keresetet nyújtott be. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az alperesi hatóság az új eljárás során sem tett eleget az új eljárásra kötelező ítéletben foglaltaknak, ezzel sérült a Ket. 109. § (4) bekezdése, amely szerint a hatóságot a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság határozatának rendelkező része és indokolása köti, a megismételt eljárás és a döntéshozatal során annak megfelelően jár el. A felperesi kereset szerint az alperes azáltal nem tett eleget az új eljárásra kötelező ítéletben foglalt iránymutatásnak, hogy nem folytatott elkülönített vizsgálatot az érintett cégek

vonatkozásában, a szakvéleményekből nem tudta megállapítani a jogsértéssel érintettek számát, valamint mellőzte a felperes adatvédelmi szabályzatának értékelését. Mindezek mellett az alperesi határozat nem felel meg a Ket. eljárási alapelveinek, az Infotv. ügyintézési határidőre vonatkozó előírásainak. Az új eljárás során álláspontja szerint felperesnek sérült a tisztességes eljáráshoz való joga, több az ügy érdeme szempontjából lényeges fontosságú iratba nem tekinthetett be. A keresetben kifejtettek szerint az alperes megsértette a Ket. 2. § (3) valamint 50. § (1) bekezdéseit, a tényállást nem tárta fel megfelelő mértékben. Sérült a Ket. 58 § (5) bekezdésében foglalt szakvélemények közötti ellentmondások tisztázására vonatkozó jogszabályi előírás, az új eljárásban készült szakvélemények nem alkalmasak a megismételt eljárásban releváns tények bizonyítására. Az alperesi kereset szerint alperesi hatóság az új eljárásban kirendelt mindkét szakértő számára utasításokat adott, ezzel megpróbálta befolyásolni a szakértői vélemények tartalmát.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását indítványozta. Előadta, hogy a határozatának meghozatala során a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai a határozatból megállapíthatók és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége is kitűnik. A kiszabott bírság körében álláspontja szerint jogszerűen vette figyelembe mind a jogsértés súlyát, mind pedig a felperes gazdasági súlyát. Fenntartotta a keresettel támadott közigazgatási határozata indokolásában foglaltakat. Kiemelte, hogy a felperes nem teheti vitássá keresetlevelében azokat az anyagi jogi jogsértéseket, amelyeket az új eljárásra kötelező ítélet jogerősen megállapíthatónak tartott. Álláspontja szerint a harmadik szakvélemény alapján aggálytalanul megállapítható az adatbázis együttes használata és a jogsértéssel érintettek száma.

A bíróság a keresettel támadott közigazgatási határozatot a Ket. 109. §-a, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 324. § (2) bekezdésének a) pontja és a 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a peres felek nyilatkozatai, valamint a közigazgatási és peres iratok tartalma alapján állapította meg.

A Pp. 339. § (1) bekezdése értelmében ha törvény ettől eltérően nem rendelkezik, a bíróság - az ügy érdemére ki nem ható eljárási szabály megsértésének kivételével - a jogszabálysértő közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezi, és szükség esetén a közigazgatási határozatot hozó szervet új eljárásra kötelezi.

A Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiumának 1/2011. (V.9.) KK véleménye szerint a fél a közigazgatási szerv határozatának felülvizsgálatát jogszabálysértésre hivatkozva kérheti; keresetében anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat, és arra is, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Ezekben a perekben a bíróság elsősorban azt vizsgálja: a határozat megfelel-e az anyagi jogszabályoknak. Önmagában eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek, ha az eljárási jogszabálysértés a döntés érdemére is kihatott. Ugyanakkor a közigazgatási ügy tárgyával közvetlen összefüggésben nem lévő eljárási szabálysértés is kihathat az ügy érdemére. A hatósági határozatok tekintetében a Ket. 111. § (1) bekezdése e kérdéssel kifejezetten is rendelkezik, e vélemény szerinti értelmezés azonban valamennyi közigazgatási perre irányadó.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
29.K.34.567/2015/16.

A Ket. 109. § (4) bekezdése, amely szerint a hatóságot a közigazgatási ügyekben eljáró bíróság határozatának rendelkező része és indokolása köti, a megismételt eljárás és a döntéshozatal során annak megfelelően jár el.

Mindenek előtt a bíróság rögzíti, hogy jelen eljárásban elsőként azt kellett vizsgálnia, hogy az alperesi hatóság eleget tett-e a Ket. 109. § (4) bekezdésében foglalt jogszabályi előírásnak, tekintettel arra, hogy minden az ügy érdemét érintő egyéb kérdés vizsgálata csak annak tisztázása után válik lehetségessé, hogy a perben támadott közigazgatási határozatnak a felperes általi tartalmilag a semmiségre való hivatkozása megalapozza-e az alperesi határozat hatályon kívül helyezését.

Az új eljárásra kötelező ítéletében a bíróság megállapította, hogy az EOS Faktor Zrt. és az EOS KSI Kft. azonos székhelyen, de mind személyi, szervezeti szempontból, mind az általuk használt nyilvántartás és adatbázis tekintetében elkülönülten működik.

A bíróság új eljárásra kötelező ítéletében kiemelte, hogy „a felperes adatkezelési gyakorlatának megalapozott feltárása és értékelése körében nem mellőzhető annak elkülönített vizsgálata, hogy a felperes milyen nyilvántartást és adatbázist használ, külön call center-t működtet-e, milyen adatkezelési gyakorlatot folytat, a tárgyi anyagi jogi jogviszony megítélése szempontjából ugyanis a két cég nem tehető felelőssé egymás tevékenységéért, a hatóság csak egyedileg vizsgálhatja a felelősségüket”.

A bíróság megállapítja, hogy az alperesi hatóság nem tett eleget azon, az új eljárásra vonatkozóan kötelező jelleggel megfogalmazott ítéleti iránymutatásnak, hogy a felperes tekintetében elkülönített vizsgálat alapján kell állást foglalni arról, mely adatkezelési gyakorlat, tevékenység róható a felperes terhére. Az új alperesi hatósági eljárás gyakorlatilag egy vizsgálatnak tekinthető, amelynek végén a két kötelezett vonatkozásában két határozat született. A megismételt alperesi hatósági eljárásban készült szakértői vélemények nem voltak alkalmasak arra, hogy elkülönítsék a két vizsgált cég adatkezelési gyakorlatát. Mindezt a felperesi indítványra a perben tanúként meghallgatott, az alperesi eljárásban közreműködött igazságügyi szakértők tanúvallomásai is megerősítették. Nem nyert igazolást azonban a bíróság szerint az a felperesi állítás, amely szerint az alperes eljárása során utasításokkal, vagy irányított kérdésekkel befolyásolta volna a szakvélemények tartalmi megállapításait.

Elfogadta továbbá a bíróság azt a felperesi álláspontot is, hogy a hatóság a jogsértéssel érintettek számának meghatározása körében sem derítette fel a tényállást a megalapozott döntéshozatalhoz szükséges, az új eljárásra kötelező ítéletben megfogalmazottaknak megfelelő mértékben. Az alperes a határozata indokolásában arra a következtetésre jutott, hogy a jogsértéssel érintett harmadik személyek száma több ezer lehet, különös tekintettel arra, hogy a felperes maga is elismert 14.476 harmadik személyt érintő esetet. Tekintettel azonban arra, hogy az alperes nem tudta elkülöníteni a vizsgált cégek adatkezelési gyakorlatát, a jogsértések nagyságrendjének meghatározásánál pedig csupán arra alapította megállapításait, hogy azok száma minden bizonnyal több, mint a felperes által elismert szám, megállapítható, hogy az alperes, ahogy az első eljárásában is, feltételezést rögzített a jogsértéssel érintettek számának meghatározása körében.

Megalapozottan hivatkozott tehát a felperes ezzel összefüggésben arra, hogy az Infotv. 61. § (4) bekezdése szerintieknek, tehát hogy a hatóság annak eldöntésében, hogy indokolt-e a

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
29.K.34.567/2015/16.

bírság kiszabása, illetve a bírság mértékének megállapítása, figyelembe veszi az eset összes körülményeit, így különösen a jogsértéssel érintettek körének nagyságát is, a megismételt eljárásban sem tett eleget.

A bíróság megállapítja, hogy az alperes új eljárásban hozott határozata tartalmazza a felperes adatvédelmi szabályzatának értékelését, így e vonatkozásban az új eljárásra kötelező ítéletben foglaltaknak eleget tett.

Tekintettel arra, hogy a bíróság korábban az új eljárásra utasító ítéletében a keresettel érintett egyéb kérdések vonatkozásában az alperes álláspontját osztotta a felperes által folytatott adatkezelési gyakorlat jogsértőnek minősülése vonatkozásában, e kérdésben, az új alperesi hatósági eljárásban fennálló semmisségi okot figyelembe véve, jelen perben a bíróságnak megítélése szerint nem kellett állást foglalnia.

A bíróság rá kíván mutatni arra, hogy jelen perben nem tudott eltekinteni a Ket. 109. § (4) bekezdésében foglaltak alkalmazásától, különös tekintettel arra, hogy alperes nem hivatkozott arra, hogy megismételt eljárásában, az új eljárásra kötelező bírósági ítéletben foglaltaknak objektív okokból nem tudott eleget volna eleget tenni, ezzel ellenkezően ellenkérelmében jogi érvelését arra alapította, hogy a bíróság által elrendelt tényállás tisztázási és bizonyítási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

Mindezekre tekintettel a bíróság az alperes határozatát a Pp. 339. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárásra kötelezte.

A bíróság az alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének és a bíróság 29.K.34.567/2015/15-I. számú végzésével megállapítottan a tanú díjának megfizetésére. A perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján állapította meg, tekintetbe véve azt, hogy a felperesi jogi képviselő a perben keresetlevelet, továbbá előkészítő iratokat csatolt, valamint a tárgyalásokon részt vett és nyilatkozatokat tett.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 43. § (3) bekezdésében meghatározott összegű (30.000,- Ft) kereseti illeték a 61/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint az állam terhén marad, figyelemmel az Itv. 5. § (1) bekezdésének c) pontjára is.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2016. év július hó 13. napján

dr. Tóth László s. k.
bíró

